

सगळीकडे नुसता गोंधळ उडाला होता .अचानक आलेल्या ह्या टोर्नाडो ने तर सगळ्यांचीच वाट लावली होती .उंच उंच झाडे वाकली होती , त्यांच्या फांद्या लोंबकळत होत्या , इकडे तिकडे फेकल्या जात होत्या . वारे इतक्या वेगाने वाहत होते कि त्यामुळे घरांची छपरं उडत होती. दुकानांच्या खिडक्यांचे पानेल्स उडून जात होते. पावसाच्या झोतात काही दिसत नव्हते .रस्त्यावरची लोक जागा मिळेल तिथे कशीही धावत सुटली होती . पोलिसांच्या गाड्या लोकांना सावरण्यासाठी येत होत्या .ह्या सगळ्या गोंधळात गाडी चालवणे केवळ अशक्य होते, त्यामुळे नरेशला घरी परत जाणे हि कठीण होते.कशाला ह्या हॉटेलच्या फंदात पडलो, असा चौघांनाही वाटत होते . नरेश ने परिस्थितीचा अंदाज घेत स्वाती व मुलांना गाडीतून खाली उतरून आडोश्याला उभे राहण्यास सांगितले. ते तिघं उतरून जात असतानाच अचानक बाजूच्या बिल्डिंगचा वरचा मजला कोसळला आणि एकंच धावपळ सुरु झाली . नरेश गाडी lock करून बाहेर येतच होता , त्याला स्वातीच्या हाका ऐकू आल्या . ती ओरडत होती "मानसी , मानसी कुठे आहेस ?" त्या बिल्डिंग मध्ये फारसे कोणी रहात नसल्याने जीव हानी झाली नाही , पण खालून जात असलेली माणसे त्या ढिगाऱ्या खाली सापडली होती . नेमकं त्याच बिल्डिंग च्या बाजूला हे तिघं जात होते आणि मानसी पुढे होती. स्वातीच्या काळजात धस्स झालं. तीला भीती वाटू लागली , मानसी ह्या debris खाली तर नसेल. आजूबाजूला इतका आवाज आणि गोंधळ होता कि तिचा आवाज मानसी पर्यंत अथवा मानसीचा आवाज तिच्यापर्यंत पोहोचणं अवघड होतं. स्वाती जीवाच्या आकांताने मानसीला हाका मारत होती . नरेश तिथे पोहोचताच दोघे तिला शोधू लागले . स्वातीला आता कशचच भान नव्हत. नरेश हि पूर्ण panic मध्ये होता . तितक्यात तिथे एक गाडी आली आणि त्यातून काही लोक उतरले . ते सगळ्यांना त्या बिल्डिंग पासून लांब जाण्यास सांगत होते , कारण अजूनही काही भाग पडण्याची भीती होतीच. ते सर्वांना तिथून जवळ जवळ हाकलून देत होते . त्यांच्या पैकी एक माणूस नरेश जवळ आला आणि त्याने त्याला तिथून लांब जाण्यास सांगितले . दोन तीन वेळेला सांगून हि नरेश जेव्हां ऐकें ना तेव्हां तो माणूस नरेश वर चिडला . मानसी सापडत नसल्याने नरेश हि सैर भैर झाला होता . त्याने चिडून त्या माणसावर हात उचलला , आणि लगेचच त्याला त्याची चूक लक्षात आली . त्याने एका साध्या वेशातल्या पोलिसावर हात उचलला होता , आणि तेही अमेरिकेतल्या. नरेश भानावर आला पण तो पर्यंत तो पोलिसांच्या गाडीत होता . एक तर मानसी मिळत नव्हती आणि आता हे काय विचित्र घडलं. स्वाती तर भांभावून गेली होती. नरेशला सोडा , त्याच्या हातून चूक झाली, आमची मुलगी सापडत नाहीये , हरवलीये असं रडत भेकत, ती पोलिसांकडे गया वया करत होती , त्यांनी नरेशला सोडावं म्हणून आर्जव करत होती. पण पोलिस काही ऐकेनात . नरेशच्या हातून नकळत का होईना गुन्हा घडलाच होता . मानसीला शोधून काढण्याचे आश्वासन देत एक पोलिस नरेश बसलेली गाडी घेऊन निघून गेला आणि उरलेले लगेच देब्रीस च्या खाली अडकलेल्या माणसांना वाचवण्याच्या कामी लागले . स्वाती आणि श्रेयस ढसा ढसा रडू लागले . काय होतंय समजायच्या आत होत्याच नव्हत झालं होतं . पोलिस मानसीला शोधत होते . नरेशच्या मनाची काय अवस्था होत असेल ह्या विचाराने स्वातीचे काळीज तुटत होते . तिला वाटलं नक्की heart attack येईल आता , पण असं घाबरून सोडून जाण तिच्या स्वभावात नव्हत . तिला आणि श्रेयस ला आडोश्याला बसवत पोलिस हरवलेल्यांचा तपास घेत होते . स्वातीच्या आजू

बाजूला असे कितीतरी जण उभे होते , रडत होते ओरडत होते , जखमी झालेले विव्हळत होते. पण तिचं ह्या कशातच लक्ष नव्हत . तिला दुपार आठवत होती . काय काय विचार करत होते मी . आपण नोकरी करत नाही, रोज रोजच्या समस्यांना तोंड देऊन देऊन कसे वैयागलो आहोत , मुलांना शिस्त लावण्याच कठीण काम करायला किती त्रास होतो. हे सगळे विचार करताना हे असं काही होईल , इतकी कठीण समस्या आपल्या आयुष्यात येऊ शकेल ह्याचा अंदाजच नव्हता तिला . ह्या समस्ये पुढे तिच्या दुपारच्या समस्या अतिशय बालिश आणि फालतू वाटू लागल्या तिला . " काय म्हणत होते मी ? काय अर्थ आहे अश्या आयुष्याला !" ..तिला वाटले नियतीने तिला आयुष्याचा अर्थ चांगल्याच पद्धतीने समजावला होता. नियतीने दिलेली हि वाढदिवसाची भेट तिच्या स्मरणात मरेपर्यंत राहणार होती . तिच्या मनात विचार आला , अजून बरच काही बाकी आहे तर आणि आपण किती क्षुल्लक गोष्टींचा बाऊ करत होतो इतके दिवस. त्या हि परिस्थितीत तिला आपल्या विचारांवर हसू आले . म्हणतातच ना अति झाले नि हसू आले . तिचं मन रडून रडून थकलं होतं आणि डोकं सुन्न झालं होतं.